

*"We are not the world
we are Palestinian children"*
... για ένα κομμάτι αξιοπρέπειας

"Συγκρατημένη επιδρομή" συστήνουν τώρα οι ευρωπαίοι ηγέτες στο Ισραήλ...
Σα να λένε δηλαδή στους Ισραηλινούς: Σκοτώνετε, αλλά λίγο πιο κομψά... λίγο πιο πολιτισμένα...

Μια ευρωπαϊκή θέση που ουσιαστικά μένει εγκληματικά αμέτοχη, ζητώντας και από τις δύο πλευρές να σταματήσουν, χωρίς ακόμα να παίρνει θέση κατά της υπέρ του κτηνώδους παιδοκτονίας...

Και ο δικός μας... ούτε καν αυτό δεν δέχεται να ψηφίσει...

Τόσο δούλος... τόσο κιοτής...

Κι ύστερα μας έφταιγε ο Ηρώδης...

Πού πήγε αλήθεια η υποστήριξη των καλλιτεχνών;

USA for Africa και τα τοιαύτα και οι δακρύβρεχτοι μεγαλοαστέρες να τάσσονται υπέρ των παιδιών, γιατί αυτά είναι ο κόσμος κλπ κλπ κλπ:

Ναι, αυτά είναι ο κόσμος, μα το θυμόμαστε μόνο όταν δεν θίγονται οι δυνατοί...

Αν οι δυνατοί δεν συμφωνούν, εμείς σκάμε

και άσε τα 10.000 και πλέον παιδάκια στη Γάζα να πεθαίνουν...

Το αν θα σωθούν τα απανταχού παιδάκια δεν είναι θέμα δικαίου ή δικαιοσύνης, αλλά ανά περίπτωση καθορίζεται από το του Κρείττονος συμφέρον...

Ότι συμφέρει τον δυνατό...

Τότε συνέφερε η αντιπαράθεση με το πολιτικό σύστημα μέρους της Αφρικανικής ηπείρου...

Τώρα συμφέρει η άνευ όρων συναίνεση στην υπερκτηνώδη άμυνα (!) των Ισραηλιτών...

Βλέπετε ο έλεγχος της Μέσης Ανατολής, αλλά και της χρυσόστρωτης διαδρομής του πετρελαίου δεν αναγνωρίζει ούτε το δίκαιο, ούτε το απάνθρωπο.

Βαφτίζει τη γενοκτονία και τη ληστεία επιχείρηση κατά της τρομοκρατίας και εφορμά.

Κι όποιος τολμήσει να μιλήσει -έστω λίγο- λογικά, θα πάψει να υπάρχει.

Αγγλίδα εισαγγελέας, την επόμενη της δήλωσης της αγανάκτησής της για την ολοένα κλιμακούμενη και συνεχιζόμενη επιθετικότητα του Ισραήλ, κατηγορήθηκε ότι πριν δεκαετίες στην πτυχιακή διατριβή της είχε κάνει copyriging... ότι να' ναι αρκεί να σκάσουν οι μη βολικές φωνές...

Και η σίγαση να γίνεται στοχευμένα άτσαλα, ώστε να φαίνεται για να προλαμβάνονται μιμήσεις ή άλλες ελεύθερες απόψεις.

Κι έτσι λίγο-λίγο μένουν να ηχούν οι μίζερες φωνές (στρεβλοδημοσιογραφικές και λουιές) που μας υπνωτίζουν ενημερώνοντάς μας για μία εικονική πραγματικότητα.

Έχω μία βαθιά ενοχή που με δυσκολεύει να εκφραστώ ελεύθερα και παράλληλα δεν έχω τις ιστορικοπολιτικές γνώσεις ώστε να είμαι σίγουρος ή να μπορώ να εμβαθύνω την όποια ανάλυση. Όμως έχω την επιθυμία και τηρώ το δικαίωμα να προβληματίζομαι και να μιλώ (για το ότι δεν μου φαίνεται και πολύ δίκαιο

κάποιους ανθρώπους που εδώ και δεκαετίες γεννιούνται σε αυστηρότατο Ισραηλινό αποκλεισμό και πάμφτωχοι, μόλις τολμούν να αντιδράσουν να τους βαφτίζουμε τρομοκράτες και αφού καθαρίζουμε συνειδησιακά να τους καθαρίζουμε πρακτικά...) και κυρίως μπορώ να είμαι σίγουρος ότι αυτή η κατ' ουσίαν απαγόρευση έκφρασης αντίθετων απόψεων μοιραία οδηγεί σε ελαχιστοποίηση εύρεσης και προώθησης των καλύτερων δυνατών λύσεων (δηλαδή των μη συμφερόντων για τους δυνατούς ειρηνικών).

Κι αν ρωτήσεις τους "ορισμένους εκλεγμένους" ανεξέλεγκτους (λόγω της εκπαίδευσης της μάζας στη δειλία) πολιτικούς, θα σου πουν με υψηλό καρδιναλιακό ύφος ειδήμονος ότι η τήρηση αποστάσεων και τα μη ξεκάθαρα ψηφίσματα γίνονται για το καλό.

Για το σύνολο, για εμένα, για εσένα...

Για σένα το κάνω

Για σένα αφήνω να σκοτώνουν τα παιδάκια (δηλαδή εμμέσως τα σκοτώνω)

Για να μην επικρατήσει η τρομοκρατία και σκοτώνει τα παιδάκια

Για να μην έχεις άγχος δηλαδή ότι την κακή πράξη μπορεί να στην κάνει ο "κακός", την κάνει προκαταβολικά και στα σίγουρα ο "καλός"!

Μα την κάνει με τρόπο....

Πολιτισμένα...

"Εδώ ήρθαμε να γιορτάσουμε. Μη χαλάτε τη γιορτή", έλεγε ο δικός μας Νίκος Πορτοκάλογλου (ως Πορτοσάλτε του πενταγράμμου, που βολεύτηκε να ξεχάσει το βιμπράτο του we are the world... θα το θυμηθεί όλως τυχαίως, αφυπνίζοντας την καλλιτεχνική ευαισθησία του, όταν θα βολεύει τους δυνατούς και του τάξουν ψωμάκι...), όταν κατά την αλλαγή του χρόνου στο φωταγωγημένο σύνταγμα, μετά από μία τέτοια χρονιά, οι συμπατριώτες των νεκρών παιδιών τόλμησαν απολύτως ειρηνικά να ανεμίσουν την Παλαιστινιακή σημαία...

Μα τι τα γράφω αυτά κι εγώ;

Αφού τα λόγια δεν τα κάνω πράξεις (έστω διαμαρτυρίας);

Αφού αφού λέω και λέω, μετά γυρίζω πλευρό και κοιμάμαι;...

Μήπως κάνω ακριβώς το ίδιο που κατηγορώ από την αντίθετη;

Μήπως δηλαδή έτσι, έχοντας γράψει και διαχωρίσει τη θέση μου, καθαρίζω συνειδησιακά και αφήνω να καθαρίζονται έτσι αβίαστα συνάνθρωποι;

Τα γράφω μήπως και τα ακούσω.

Τα γράφω μήπως με αφυπνίσω.

και ξυπνώντας δω τον εφιάλητη...

Τα γράφω μήπως και αποφασίσω -έστω αργά- να κινητοποιηθώ

και μήπως -έστω λιγάκι- παραμείνω άνθρωπος.

"Και τι μπορείς να καταφέρεις;, μου είπε ένας φίλος. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα..."

Καταρχήν δε νομίζω ότι έχει δίκιο.

Δε νομίζω ότι ο έλεγχος της μάζας έχει φτάσει σε τέτοιο ολοκληρωτικό σημείο που να μπορεί να μηδενίσει την μαζική διαμαρτυρία, αντίδραση και ισχύ.

Απόδειξη και ελπίδα οι τόσες πολυπληθείς οργανωμένες αντι-δράσεις

Μα ακόμα κι αν κάνω λάθος,
αξίζει η αφύπνιση και η αλληλέγγυα κινητοποίηση:
για το σύνολο, για σένα και πρώτιστα για μένα.
Για ένα κομμάτι αξιοπρέπειας.
Έτσι λίγο, μπας και παραμείνουμε άνθρωποι.

